

עמ"ת 6225/02/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

05 פברואר 2023

עמ"ת 6225-02-23 פלוני (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט בני שגיא, סגן נשיא
העורר פלוני (עציר)

נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה - עותק מותר לפרסום

ערר על החלטת בית המשפט לנוער (כב' השופט זנו) בגדרה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, וזאת לאחר שכתב האישום אשר הוגש נגדו ייחס לו עבירות של גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, נהיגה פוזת של רכב, נהיגה ברכב ללא רישיון וללא ביטוח וכניסה לישראל שלא כחוק.

בתמצית, ועל-פי עובדות כתב האישום, מדובר במי שביום 18.1.23 גנב רכב שחנה ב-XXX נהג בו (ללא שהוסמך מעולם לנהיגה במדינת ישראל) עד ל-XXX (לשטחי הרשות) שאז, בעודו נוהג במהירות, ניגח רכב פרטי שעמד במקום, העיף אותו לעבר אי התנועה, המשיך ופגע בניידת משטרה, שאז נעצר על-ידי השוטרים. כתוצאה מהפגיעה ברכב הפרטי ובניידת, נפגעה נהגת הרכב הפרטי ונזקקה לטיפול רפואי.

בית משפט קמא ביסס את החלטתו על שתי עילות מעצר: עילת השיבוש הקשורה, בין היתר, להיותו של העורר שוהה בלתי חוקי בישראל; עילת המסוכנות הנובעת הן מעצם העבירה שבוצעה, אך בעיקר הנהיגה ללא רישיון, והפגיעה בשני כלי רכב (אחד מהם ניידת) אגב ניסיונו להימלט לשטחי הרשות.

בית משפט קמא התייחס לעובדה כי קטינות אינה מהווה חסינות מפני מעצר, ובהינתן עוצמתן הגבוהה של עילות המעצר, ראה להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

בהודעת הערר נטען כי היה מקום להורות על שחרור העורר לחלופת מעצר הן נוכח היותו קטין (בן xxx) והן נוכח התרשמות חיובית של בית המשפט מהערב שהוצע, שהוא תושב ישראל, והיה בעברו קצין משטרה. נטען כי פסיקות העקביות של בית המשפט הורו על שחרורים לחלופות מעצר, שעה שדובר בעבירה של גניבת רכב שבוצעו על-ידי שוהים בלתי חוקיים, וכך יש לנהוג אף בענייננו, בוודאי כאשר עסקינן בקטין.

המשיבה, תוך התבססות על קביעות בית משפט קמא, עתרה לדחיית הערר.

עמוד 1

נתתי דעתי לטענות הצדדים וכן לפסיקה שהוגשה, וראיתי לדחות את הערר.

נימוקי בית משפט קמא מקובלים עלי, ומשכך, אפרט רק בתמצית את עמדתי.

ביחס לעילת המעצר של חשש לשיבוש באופן של הימלטות מאימת הדין - מקובל עלי כי עילה זו ניתנת לאיון בדרך של קביעת ערבויות הולמות, וכך נעשה, דרך קבע, במקרים של שוהים בלתי חוקיים, שעבירה זו היא ליבת כתב האישום בעניינם.

שונים הם פני הדברים שעה שלאותה עילת מעצר הנובעת מעצם השהייה הבלתי חוקית והחשש להימלטות מאימת הדין, מצטרפת גם עילת מסוכנות. במקרה דנן, עסקינן במסוכנות בעלת מספר היבטים: ראשית, מסוכנות לרכוש הציבור הנובעת מעצם מעשיו של העורר והעבירות שביצע; השנייה - מסוכנות לאדם ולגוף, הנובעת מעצם נהיגתו של העורר, כזכור ללא שהוסמך מעולם לנהיגה בכבישי המדינה; השלישית - מסוכנות לאדם ולגוף הנובעת מדרך התנהגותו הקונקרטית של העורר במהלך האירוע, דהיינו- אותו מרדף שהסתיים בניגוח רכב פרטי ורכב משטרה.

השילוב שבין רכיביה השונים של עילת המסוכנות, בהחלט מלמד כי עסקינן במסוכנות גבוהה, ויש בה כדי להצדיק דחיית הערר.

אוסף כי שעה שמדובר בשוהים בלתי חוקיים לא ניתן לקבוע, הלכה למעשה, חלופת מעצר בדמות מעצר בית או מעצר בפיקוח אדם, אלא ניתן להסתפק, לכל היותר, בערבויות כספיות. ערבויות כספיות אלה אינן יכולות להבטיח את ביטחון הציבור, בוודאי כאשר עומדות על הפרק שתי עילות מעצר, וכאשר העילה המרכזית - המסוכנות - היא בעוצמה משמעותית.

הפסיקה שהציג הסנגור אף שחלקה מתייחסת לעבירות גניבת רכב בהיקף גדול יותר, אינה מכילה את אותו שילוב בין עבירות הרכוש למסוכנות לאדם וגוף, כפי שמאפיינת את מעשיו של העורר, ובמכלול הנסיבות, דומני כי לא ניתן לראות בה ככזו המתווה את הדרך להחלטה בערר הנוכחי.

ראה והשווה בש"פ 8445/22 אלפראחנה נ' מדינת ישראל (13.12.2022).

בהינתן האמור לעיל, הערר נדחה.

ניתנה והודעה היום י"ד שבט תשפ"ג, 05/02/2023 במעמד הנוכחים.

בני שגיא, שופט
סגן נשיא